

обърнала погледъ къмъ неговитѣ имоти, и манастирътъ билъ погърченъ. Презъ 17, 18 и 19 вѣкове станали голѣми преустройства и строежи съ срѣдства на околното българско население. Между монаситѣ тогава имало и българи, а често и за игумени били избирани българи, тъй като манастирътъ се намира всрѣдъ и близу до български селища. Но духътъ на монаситѣ билъ гръцки. Едва въ 1894 манастирътъ миналъ окончателно въ български рѣце и оттогава той е примамливо мѣсто за поклонение и излети на всички българи.

Нека сега разгледаме и самия манастиръ. Отъ манастирскитѣ сгради и тритѣ църкви всрѣдъ тѣхъ, които построилъ Пакуриянъ, не е останало нищо. Запазена е само Костницата — църквата гробница, която е на 200 м. отъ манастира. Тѣй че, днешнитѣ сгради и църкви сж отъ по-късно време.

Бачковскиятъ манастиръ нѣма внушителнитѣ размѣри на Рилската обитель — той е по-скромненъ. Главниятъ входъ е на западъ. Презъ широки врати съ тежки обковани съ желѣзо порти влизаме въ двора. Той е четвъртитъ, заобиколенъ отъ двуетажни сгради съ тремове, които служатъ за жилища на монаситѣ и за гости. Въ срѣдата се издига съборната църква, която привлича окото съ своята съразмѣрность и красивъ видъ. Тя е висока сграда, отвънъ облицована съ четвъртити мраморни блокчета. Надъ покрива, който е разчлененъ, се издига изященъ куполъ съ 8 високи тѣсни прозореца, закржглени на горния край. На източната, южната и северната стени има абсиди, а при двата входа — по едно предверие съ колони. Всичко това допринася много за хубавия изгледъ на постройката. Тая църква е строена презъ 1604 г., на мѣстото на старитѣ църкви. Тя е първата голѣма и лична черковна постройка, която българското население издига презъ турско робство. Това, което българитѣ не могли да направятъ въ села и градове, осжществили го въ тоя от-